

LA BELLA VITA

„TAM“

„Pět mili adrenalinu...fýzák...tlakový obvaz...“

„Šlápni na to, moc dlouho to nevydrží!“ probraly mě útržky slov z těžkého bezvědomého spánku. S námahou jsem se pokusila otevřít oči. Chtěla jsem se nadechnout, ale pořádně to nešlo, protože z čehosi na mých ústech vycházela spousta plynu. Viděla jsem rozmazaně dva obrysy postav sklánějících se nade mnou. Řinčící zvuk houkačky mi bolestivě provrtával hlavu. Neměla jsem tušení, co se stalo. Byla jsem schopná si jen uvědomit, že jedu sanitkou a že necítím dolní polovinu mého těla.

„Slečno, slyšíte mě?“

„Nehoda...nemocnice...Praha 6...“ zaslechla jsem další útržky slov a před očima se znovu objevila tma. Když jsem opět procitla, zastavili jsme.

„Rychle, jedem...“

„Tak co máme?“ začalo hlasů přibývat.

„Nikola Valentová, ročník 95...otevřená fraktura...tlak osmdesát na šedesát...opakované stavy bezvědomí...“ sypal ze sebe mužský hlas, který mi byl již známý.

„Na tři,“ řekl další.

„Raz, dva, tři,!“ ozvalo se ztuha. V tu chvíli jsem chtěla zakřičet, ale pro slabost to nešlo. Celým mým tělem projela nesnesitelná tupá bolest. Koloběh se rozběhl znova.

„Deset mili morfia...křížák...objednejte sál...“ pokračoval nějaký ženský hlas. Bylo mi, jako by mi vyrvali duši. Cítila jsem se jako prázdná sklenice. Nemohla jsem pohnout jedinou částí svého těla. Nad hlavou bylo rozsvíceno rozmazané, kulaté, nepříjemně prudké světlo. Pod vlivem léků tisících bolest mi připomínalo Ufo. Kolem mě pípaly přístroje a já byla ověččená stovkami drátků a hadiček. Hlasy se vzdalovaly a zase přibližovaly. Přibývalo jich a zase ubývalo. Pohybovaly se a měnily svoji hlasitost a tón. Uvnitř mě sevřel strach, zamrazilo mě a nějaký přístroj spustil hlásič.

„Modrý kód...zástava...další dávku adrenalinu...“

„Nereaguje...nabijte na dvě stě...pryč!“ zachytilo poslední slova mé podvědomí a vše utichlo.

JASNÁ ZÁŘE

Černá tma mě pohltila. Padala jsem do nekonečné propasti temnoty a větru. Netrvalo však dlouho a najednou jsem ucítila úžasnou přítomnost čehosi. Vítr utichal a s sebou jako by odnášel všechny mé starosti a veškerou bolest, kterou jsem cítila. Kolem dokola mě obklopilo jasné bílé světlo. Neviděla jsem nic. Nic než jasnou zář, která mi

dodávala pocit lásky a bezpečí. Bylo to zvláštní. Mé myšlenky najednou dávaly smysl, jako nikdy předtím.

„Nikolo, proč jsi tady?“ ozval se andělský hlas za mými zády.

Otočila jsem se a uviděla jsem bytost vycházející z ještě jasnějšího a zářivějšího světla. Nedovedla jsem ji pojmenovat nebo říci, kdo to je, ale moc dobře jsem ji znala a věděla, že je moudrá a že je tu, aby mi pomohla.

Přistoupila ke mně blíže a položila mi znova stejnou otázku.

„Já...já nevím, co se to děje? Nechápu to!“ začala jsem panikařit.

„Nikolo, zkus se uklidnit.“

„Ne! Prosim, pomoc...já..já nechci, kde to jsem a co tady dělám?“ zakřičela jsem tiše ze zoufalství. Světelná bytost mě chytila jemně za ramena, aby mi dala najevo, že je to v pořádku, že nemám mít strach. Při jejím doteku jsem ucítila tolik pocitů najednou. Tolik krásných pocitů. Láska, radost, štěstí. To právě v té chvíli prožívala moje mysl.

„Nikolo, to bude dobré. Zkus se nadechnout, dýchej!“ utěšovala mě. Snažila jsem se ji poslechnout, ale celá tahle situace byla silnější než já.

Postava si mě přitiskla pevněji k sobě. Cítila jsem její objetí, ale zároveň mi připadalo, jako by to byl pouhý sen a já ležela v měkké posteli.

Když jsem se vzpamatovala, Světlo promluvalo: „Víš, že když jsi byla mladší, byla sis vším jistá? Nikdy jsi neváhala a vždy jsi věděla, jak se zachovat a co se právě děje. Neboj se přemýšlet.“

Její slova mě dost mátlá. Zmítala jsem se ve spleti nevysvětlitelných otázek a snažila se na ně najít patřičnou odpověď. Ale marně.

„Prosim, řekni. Proč jsem tady?“ zvedla jsem pohled ze země.

„Moc dobře to víš a znáš své možnosti.“

Celá jsem se třásla, jako by se na mě řítila druhá vlna záchvatu paniky. Chvíli jsem se rozhlížela kolem sebe. Kromě té jasné záře tu nebylo nic.

„Řekni, je tohle skutečné, nebo se to děje v mé hlavě?“

„Samozřejmě že se to děje v tvé hlavě. To ale neznamená, že to není skutečné.“

Opět jsem sklopila hlavu k zemi a do očí se mi hrnuly slzy. Snažila jsem se je zadržet. Ona ale nepřehlédla ani tuto maličkost.

„Nikolo...ty znáš ten důvod, proč jsi tady. Je ukryt uvnitř tebe.“

S posledním slovem se dotkla mé hrudi, kde jsem ucítila hřející teplo.

„Srdce...“ zašeptala jsem a dotkla se na témže místě, „jsem mrtvá, že ano?“

„Ještě ne, ne v tuhle chvíli. Ale pamatuj, nemáš moc času...“ ozval se naposledy andělský hlas a bytost společně se světlem se utápěly v šedivých pruzích mlhy, která mě obklopila. Jako by pronikala do mé duše, jako by se mě snažila udusit. Ztěžka se mi dýchalo. Chlad, který mě ochromil, byl nepředstavitelný.

„Je uvnitř tebe...Srdce...“ opakovalo se v mé hlavě. Cítila jsem, jak se mi podlamují kolena.

Začala jsem rychle přemýšlet. Byla jsem si jistá, že musím myslet na něco, co mi zabrání, abych se utopila v šedi tohoto neznámého světa. V hlavě se mi vynořila spousta krásných vzpomínek, které mě vždy podržely, když jsem měla strach, nebo se cítila sama. Díky nim mlha začala rychle ustupovat, až vše nabralo běžné barvy běžného.

NAPŘÍČ ŽIVOTEM

Bylo to, jako bych se přenesla v čase o 18 let dříve. Viděla jsem sebe samu v prvním roce života. Mé současné coby mrtvé já stálo uprostřed obývacího pokoje našeho domu a před ním sedělo na podlaze vedle stolu malé stvoření. Byla jsem to já, ale pocit tomu neodpovídal. Cítila jsem se, jako bych se dívala na úplně cizí malé děčko. Čas byl neúprosný a obraz vidiny se pohyboval rychleji, než je doba jedné vteřiny. Malé dítě se zvedlo a držíc se stolu udělalo první krůčky. Najednou do pokoje vběhly další dvě osoby. „Mami?... Tati?...,“ vypravila jsem ze sebe a slova se mi zadržovala v krku. Nikdo mě však neslyšel. Se slzami v očích jsem pocítila, jak se vše začíná měnit. Čas spolu s mlhou zapůsobil. Doba se opět změnila a já se posunula o šest let dopředu. Objevila jsem se ve školní třídě plné malých dětí. Ano, to bylo, když jsem šla do první třídy. Seděla jsem ve velké lavici, na sobě měla kvítkované šaty, bílý svetřík a přede mnou ležely sešity, pastelky a nová žakovská knížka. Pyšní rodiče stáli poblíž. Nad tímhle jsem se musela usmát. Přesně tuto situaci jsem znala z našich fotografií. V sobě jsem cítila štěstí. Ne však na dlouho, protože obraz se ztratil v šedivé husté mlze. Čas!

Napadaly mě různé otázky. Můžu cestovat v čase? Můžu změnit minulost či budoucnost? Něco mi však říkalo, že nic z toho není možné. Dále jsem pak viděla další obrazy velmi důležitých okamžiků svého života. Narozeniny, baletní vystoupení, rodinná dovolená, chvíle s kamarády a mnoho dalších vzpomínek. Mlha se mezi nimi prolínala. Světlo se rozjasňovalo a zase mizelo.

Najednou však šedivé pruhy nezmizely úplně. Udělalo se mi špatně a hrozně se mi motala hlava. Zhluboka jsem dýchala a snažila se nezhroutit. Svě pocity jsem potlačovala někam hluboko. Objevil se další obraz, tentokrát mi ale nebyl povědomý. Atmosféra, ve které jsem se nacházela, byla skličující. Neměla jsem tušení, co se bude dít. Přede mnou se mihla představa mého bratra, sedícího na kuchyňské lince. Nádherně se smál. Mé já sedělo vedle něj a smálo se s ním. Trochu mě to uklidnilo, protože na tuhle chvíli jsem si pamatovala. V tu ránu ale vidina mě samé z ničeho nic zmizela. Polilo mě horko. Viděla jsem plameny. Žhavé rudé plameny, které mého velkého brášku obklopily. Viděla jsem, jak jeho tělo bylo utopeno v nezastavitelném živlu. Umíral. Začala jsem křičet do tiché prázdnoty. Jakoby část mě vyhasla. Do očí se mi nahrnuly slzy. Sesunula jsem se na kolena a hlavu položila do dlaní. Horké slzy stékaly po tváři a nebyl na blízku nikdo, kdo by je setřel. Nedělo se nic. Obraz zmizel.

FANTAZIE MEZISVĚTA

„Nemáš moc času, pospěš!“ zazněl mi hlas v hlavě. Mé tělo obklopilo příjemně uklidňující teplo. Vše se rozjasnilo. Mlha byla vystřídána jasným světlem.

„Niki, miluji Tě,“ zaslechla jsem hlas a zpozorněla. Postavila jsem se a uviděla neznámého chlapce. Také jsem viděla sebe v jeho náručí. Tiskl mě pevně k sobě. Cítila jsem bezpečí, ochranu, lásku a štěstí. Výjev v této vidině jsem ještě nikdy nezažila. Víc než to, mi ale nedávalo smysl, že cítím najednou stejné pocity, jako můj obraz. Chtěla jsem něco říct, ale slova se z nenadání rozplynula. Stáli jsme uprostřed barevného pole květin, sluníčko pomalu klesalo za horizont a vítr si jemně pohrával s mými vlasy. Stejně jako já v představě jsem cítila dotek chlapcových rtů na těch mých, jeho objetí.

Vše tohle ale brzy zmizelo. Objevila se mlha a já byla svědkem naší autonehody, z níž bylo ukázáno pouze několik situací, které se mi silně vryly do paměti. Přední část auta byla zabořena mezi koly velkého kamionu. Přes prasklé přední sklo jsem viděla svoji matku s rozbitou hlavou položenou na volantu. Na zadních sedadlech jsem ležela já a můj otec. Zdálo se mi, že jako jediný z nás dýchal. Všude byla spousta krve, střeptů a kouře, ve kterém se také obraz utopil.

„ZPÁTKY“

„Nikolo,“ řekl tiše mužský hlas, který se objevil za mnou. Otočila jsem se.

„Ondřeji?“

„Ségra!“ přistoupil blíže, chytil mě za ruku a potom mě silně objal. Tentokrát to ale bylo skutečné. Už to nebyla žádná vidina či obraz. Zabořila jsem hlavu do jeho košile a rozplakala se.

„Prosím..., kde to jsem?“ polykala jsem slova společně se slzami.

„Víš, tohle je místo, ve kterém lidé navždy odejdou ze země,“ zvedl mi hlavu a podíval se mi do očí, „ale je příliš brzy... já tu nečekám na tebe... nemáš tu být.“

„Co to povídáš, na koho...,“ nestačila jsem dopovědět. Za postavou mého táty se totiž objevila další bytost vycházející z nově vzniklého jasného světla. Když se přiblížila k nám, poznala jsem ji a jedna z těch posledních částí uvnitř mě, co mi zbyly, jakoby vyhasla.

„Mami...,“ zašeptala jsem a horké slzy tekly proudem z mých očí. Viděla jsem stát svého bratra a matku, která nám dala život, vedle sebe. To byl můj dětský sen.

„Musíš jít, broučku...,“ pokynula mi tiše maminka, „byla jsi úžasná, byla jsi všechno. Jdi a buď dál skvělým člověkem...“

„Prosím, ne...nechci odejít...,“ vzpírala jsem se.

„Musíš!“ jemně mi přikázal Ondra.

To nic, které nás obklopovalo, se změnilo. Nacházeli jsme se v pokoji. Byla jsem svědkem toho, jak moje fyzická podstata těla leží na nemocniční posteli. Okolo stáli doktoři v bílém

a snažili se o záchranu. Mé tělo nadskočilo pod šokem elektrického proudu, který měl rozběhnout mé srdce.

„Jdi a žij!“ řekl můj velký bráška.

„Budete tu se mnou?“

„Vždycky!“ odpověděli na mojí poslední otázku oba společně a jako by mi jejich duše vlétly do prsou. Do srdce.

HRANICE

Svět se zatočil. Jasná světelná zář, mlha, chlad, vítr a nakonec černý tunel. To vše se odehrálo v několika vteřinách. Pak jsem ucítila prudký náraz tlaku.

„No tak zaber, Nikolo!“ zachytilo konečně mé podvědomí zastřený hlas. Pak nastal okamžik, který slovy nelze pospat. Byla to zvláštní změna stavu. Z takového, ve kterém nejsou žádné hranice, na stav s hranicemi a jasným cílem – žít.

„Fibrilace...máme puls...“ zaslechla jsem už reálná slova.

„Výborně!“ pronesl lékař a v jeho hlase byla znát úleva.

Bolest, která svírala mé tělo, byla nepředstavitelná. Nemohla jsem hýbat žádnou jeho částí. Kolem mě se ozývaly hlasy, kterým nebylo ani zřetelně rozumět. Byla jsem zmatená a přála si, aby to skončilo, aby bylo navždy ticho.

U mé postele se někdo zastavil. I přes všechnu tu bolest a hrůzné věci jsem ho vnímala. Pokusila jsem se otevřít oči. Šlo to stěží, ale přece se mi to podařilo. V tu chvíli jsem ucítila, jak se dotkl mé ruky a tichým hlasem zašeptal: „Vítej zpět, Niki!“